

1

‘Ontwáák, kind! Schone slaapster, ik heb je al vijf keer geroepen! Heb je vanmorgen soms zand in je oren?’

Serafina werd met een schok wakker. Haar lange, koperbruine haar slierde wild rond haar gezicht. Haar donkergroene ogen stonden bang. Dat ding in de kooi – ze kon nog steeds zijn gorgelende lach, zijn afgrijselijke gegil horen. Ze kon zijn listigheid en zijn woede voelen. Ze keek met bonzend hart om zich heen, ervan overtuigd dat het monster hier bij haar was, maar ze zag al snel dat er niets in haar kamer was.

Alleen maar haar moeder. Die evengoed angstaanjagend was.

‘Om nou uitgerekend vandaag zo lang in bed te blijven liggen. Vanavond is de Dokimi, en je hebt nog heel veel te doen!’

La serenissima regina Isabella, heerseres over Miromara, zwom van raam naar raam om de gordijnen open te doen.

Het zonlicht viel door de glazen ruiten vanuit het water erboven en wekte de kokerwormen waarmee de kamer bezaaid was. Ze ontvouwden zich en kleurden de muren geel, kobaltblauw en felroze. De gouden stralen verwarmden waaiers van zeewier die aan de vloer waren bevestigd. Ze weerkaatsten in het glas van een hoge vergulde spiegel en tegen de gladde muren van koraal. Op het voeteneind van het bed lag een kleine groene octopus opgerold – Sylvestre, Serafina’s troeteldier – maar hij schoot snel weg toen hij door het licht werd gestoord.

‘Kun je daar geen zangformule voor uitspreken, mam?’ vroeg Serafina met een stem die hees was van de slaap. ‘Of kan Tavia het niet doen?’

‘Ik heb Tavia eropuit gestuurd om je ontbijt te halen,’ zei Isabella. ‘En nee, ik kan geen toverformule zingen om de gordijnen open te doen. Ik heb je al duizend keer verteld dat...’

‘...we geen magie aan alledaagse dingen mogen verspillen,’ zei Serafina.

‘Precies. Dus sta op, Serafina. De keizer en keizerin zijn gearriveerd. De hofdames zitten klaar in de wachtkamer, de canta magus komt je zangspreuk oefenen, en jij ligt hier maar, als een luie spons,’ zei Isabella. Ze joeg een school paarse lipvissen van een raam weg en keek op naar de wateren boven zich. ‘De zee is vandaag heel kalm, ik kan de lucht zien. We zullen prachtig weer hebben voor de plechtigheid.’

‘Mam, wat doe jij hier? Moet jij niet over je rijk regeren?’ vroeg Serafina. Ze was ervan overtuigd dat haar moeder niet hier was gekomen om te vertellen wat voor weer het was.

‘Inderdaad, dank je,’ zei Isabella scherp, ‘maar ik heb Miromara voor een uur achtergelaten in de bekwame handen van je oom Vallerio.’

Ze kwam naar Serafina’s bed, met haar jurk van grijze zeezijde achter haar aan deinend, haar glanzende zilveren schubben, haar dikke, zwarte haar dat hoog op haar hoofd was opgestoken. ‘Kijk nou toch eens naar al die tritonshoorns!’ riep ze uit, en ze fronste naar de berg witte schelpen naast Serafina’s bed op de vloer. ‘Je hebt gisteravond zeker nog tot laat zitten luisteren, hè?’

‘Ik moest wel, mam! Ik moet volgende week een schelp over de reizen van Merrow inleveren.’

‘Geen wonder dat ik je niet uit bed kan krijgen,’ zei Isabella. Ze raapte een schelp op en hield die aan haar oor. ‘*De Verovering van de Vlakten van Thira* door *ambassadore* Giovanni Bola,’ zei ze, en ze gooide hem toen weg. ‘Ik hoop dat je daar niet te veel tijd aan hebt verdaan. Bola is een dwaas. Een saloncommandant. Hij beweert dat de Opafago onder de duim werden gehouden door het dreigement van sancties. Volslagen kletsboek. De Opafago zijn kannibalen, en kannibalen trekken zich niets van decreten aan. Ik heb een gezant naar hen toe gestuurd om te zeggen dat er sancties zouden volgen, en ze hebben hem gewoon opgegeten.’

Serafina kreunde. ‘Ben je daarom hier? Het is nog een beetje vroeg op de dag voor een verhandeling over politiek.’

‘Het is nooit te vroeg voor politiek,’ zei Isabella. ‘Pas toen ze door onze strijders, de *acqua guerriri*, waren omringd, zijn de Opafago tot inkeer gekomen. Door overmacht, niet door diplomatie. Onthoud dat goed, Sera. Ga nooit met kannibalen aan de onderhandelingstafel zitten als je jezelf niet op het menu wilt aantreffen.’

‘Ik zal het in gedachten houden, mam,’ zei Serafina terwijl ze met haar ogen draaide.

Ze ging rechtop zitten in haar bed, een enorme ivoren kammossel, en rekte zich uit. In de ene helft van de schelp, die royaal bekleed was met dikke, roze zeeanemonen, sloep ze. De andere helft hing boven haar hoofd als baldakijn, rustend op de punten van vier lange turitellascelpen. De randen van het baldakijn waren fraai bewerkt en ingelegd met zeeglas en barnsteen. Er hingen weelderige gordijnen van Japans blaaswier aan. Tussen de slierten wier schoten kleine oranje gobies en blauw-gestreepte pitvissen heen en weer.

De vlezige vingers van de anemonen grepen naar Serafina toen ze opstond. Ze trok een ochtendjas van witte zeezijde aan, geborduurd met gouddraad, capiz-schelpen en kleine pareltjes. Haar schubben, die de heldere kleur en glans van nieuwe koperen muntjes hadden, blonken in het onderwaterlicht. Ze bedekten haar staart en haar romp en pasten schitterend bij de donkerder koperen gloed van haar haar. Ze had die kleur niet van haar moeder, maar van haar vader – *principe consort* Bastiaan, een zoon uit het nobele Huis Kaden in de Zee van Marmara. Haar vinnen, zacht koraalroze met groene glitters, waren soepel en sterk, en haar bewegingen waren sierlijk. Ze bezat het lenige lichaam van een snelle diepzeezwemmer. Haar huid was olijfbruin en meestal smetteloos, maar vanmorgen was haar gezicht flets en zaten er donkere kringen onder haar ogen.

‘Wat is er aan de hand?’ vroeg Isabella, toen ze haar bleke gezicht zag. ‘Je bent zo wit als de buik van een haai. Ben je ziek?’

‘Ik heb niet goed geslapen. Ik had een nare droom,’ zei Serafina, terwijl ze een ceintuur om haar ochtendjas knoopte. ‘Er was iets afschuwe-

lijks in een kooi. Een monster. En het wilde eruit. Ik moest het op de een of andere manier tegenhouden, maar ik wist niet hoe.’ Terwijl ze sprak kwamen de beelden weer bij haar boven, levendig en afschuwelijk.

‘Nachtmerries, dat is alles. Nare dromen zijn het gevolg van slechte zenuwen,’ zei Isabella geringschattend.

‘De Iele kwamen erin voor. De rivierheksen. Ze wilden dat ik naar hen toe kwam,’ zei Serafina. ‘Je hebt me vroeger vaak verhalen over de Iele verteld. Je zei dat zij de machtigste van onze soort waren en dat als ze ons ooit ontbieden, wij moeten gaan. Weet je nog?’

Isabella glimlachte – een zeldzaam verschijnsel. ‘Ja, maar ik had niet verwacht dat jij het je nog zou herinneren,’ zei ze. ‘Ik heb je die verhalen verteld toen je nog een heel klein meerminnetje was. Om te zorgen dat jij je zou gedragen. Ik zei dat de Iele je bij hen zouden roepen om je een draai om je oren te geven als je niet stil bleef zitten, zoals het een welgemanierde principessa van het Huis Merrow betaamde. Het was allemaal luchtballen en zeeschuim.’

Serafina wist dat Vräja en haar rivierheksen slechts bedenkzels waren, maar in haar droom hadden ze heel echt geleken. ‘Ze waren er echt. Pal voor me. Zo dichtbij dat ik ze had kunnen aanraken,’ zei ze. Toen schudde ze haar hoofd om haar dwaasheid. ‘Maar het was natuurlijk maar een droom. En ik heb vandaag belangrijker dingen om aan te denken.’

‘Zeg dat wel. Is je zangformule klaar?’ vroeg Isabella.

‘Dus daarom ben je hier,’ zei Serafina. ‘Niet om me veel succes te wensen of over mijn kapsel te praten of over de kroonprins, of over alle dingen waar normale moeders met hun dochters over zouden praten. Je bent hierheen gekomen om er zeker van te zijn dat mijn zangformule goed zal gaan.’

Isabella richtte haar felle blauwe ogen op Serafina. ‘Goede wensen zijn irrelevant. Net als kapsels. Wat wel relevant is, is je zangformule. Die moet perfect zijn, Sera.’

Het moet perfect zijn. Sera werkte heel hard aan alles wat ze deed – haar studie, het zingen van haar toverformules, haar ruitwedstrijden – maar hoeveel ze ook wist te bereiken, de verwachtingen van haar moeder lagen altijd hoger.

‘Ik hoef je niet te vertellen dat zowel het hof van Miromara als dat van Matali zal toekijken,’ zei Isabella. ‘Je kunt het je niet veroorloven ook maar één vin verkeerd te hebben. En dat zal ook niet gebeuren zolang je maar niet toegeeft aan je zenuwen. Zenuwen zijn voor laffe wezens. Overwin ze, anders zullen zij jou overwinnen. En bedenk wel, het is geen oorlog, of een patstelling in het parlement, het is slechts een Dokimi.’

‘Goed, mam. Sléchts een Dokimi,’ zei Serafina, met trillende vinnen. ‘Sléchts de plechtigheid waarbij Alitheia mij tot de ware verklaart – of me doodt. Ik hoef alléén maar een toverformule te zingen, en even goed als een canta magus. Ik hoef alleen maar mijn verlovingsbelofte uit te spreken en te zweren het rijk ooit een dochter te schenken. Niets om me druk over te maken. Helemaal niets.’

Er viel een ongemakkelijke stilte. Isabella was de eerste die deze verbrak. ‘Eens,’ zei ze, ‘was ik zelf vreselijk nerveus. Dat was toen mijn hoogste ministers zich tegen mij opstelden bij een belangrijk handelsinitiatief, en...’

Serafina onderbrak haar nijdig. ‘Mam, kun je nou niet voor één keer gewoon een moeder zijn? En vergeten dat jij de regina bent?’ vroeg ze.

Isabella glimlachte treurig. ‘Nee, Sera,’ zei ze. ‘Dat kan ik niet.’ Haar stem, die altijd kordaat klonk, had nu een droevige ondertoon gekregen.

‘Mam, is er iets aan de hand?’ vroeg Serafina, opeens bezorgd. ‘Wat is er? Zijn de Matali’s veilig gearriveerd?’ Ze wist dat in afgelegen wateren vaak bandietenbendes waren die eenzame reizigers overvielen. De ergste van hen, de Praedatori, stonden erom berucht dat ze alles van waarde stalen: zeepecunia, sieraden, wapens, zelfs de hippokamps waarop de reizigers reden.

‘Met de Matali’s is alles prima,’ zei Isabella. ‘Ze zijn gisteravond gearriveerd. Tavia heeft hen gezien. Ze zegt dat ze gezond maar vermoeid waren. Wie zou dat niet zijn? Het is een lange tocht van de Indische Oceaan naar de Adriatische Zee.’

Serafina was opgelucht. Het gezelschap uit Matali omvatte niet alleen de kroonprins en zijn ouders, de keizer en de keizerin, maar ook Neela, het nichtje van de kroonprins. Neela was Serafina’s hartsvriendin, en ze popelde om haar te zien. ‘Is Desiderio hun tegemoet gereden?’ vroeg ze.

Isabella aarzelde even. ‘Uiteindelijk is je vader hen gaan begroeten,’ zei ze.

‘Waarom? Ik dacht dat Des dat zou doen,’ zei Serafina niet-begrijpend. Ze wist dat hij zich erop had verheugd de Matali’s te ontvangen. Mahdi, de kroonprins, en hij waren oude vrienden.

‘Desiderio is eropuit gestuurd om de westelijke grenzen te verdedigen. Met vier regimenten acqua guerriri,’ zei Isabella plompverloren.

Serafina was verbijsterd. ‘Wat?’ zei ze. ‘Wanneer?’

‘Gisteravond laat. Op bevel van je oom.’

Vallerio, Isabella’s broer, was de opperbevelhebber van Miromara. Zijn gezag stond direct onder dat van haarzelf.

‘Waarom?’ vroeg Serafina verschrikt. Een regiment bevatte drieduizend guerriri. De dreiging aan de westelijke grenzen moest heel ernstig zijn als haar oom er zo veel soldaten heen had gestuurd.

‘We hebben bericht gekregen van nog een aanval. Op Acqua Bella, een dorpje voor de kust van Sardinië,’ zei Isabella.

‘Hoeveel zijn er gevangengenomen?’ vroeg Serafina, bang voor het antwoord.

‘Meer dan tweeduizend.’ Isabella wendde zich af, maar niet voordat Serafina tranen in haar ogen had zien blinken.

De overvallen waren een jaar geleden begonnen. Tot dusver waren er zes Miromaraanse dorpen getroffen. Niemand wist waar de dorpsbewoners naartoe waren gebracht, of wie er achter die acties zat. Het was alsof iedereen in het water was opgelost.

‘Waren er deze keer nog getuigen?’ vroeg Serafina. ‘Weet je wie het gedaan hebben?’

Isabella, die haar zelfbeheersing had herwonnen, keek haar weer aan. ‘Dat weten we niet. Ik wenste vurig dat het wel zo was. Je broer denkt dat het de *terragoggs* zijn.’

‘Het mensenvolk? Dat kan niet. We hebben beschermende zangbezwerings tegen hen. Zij kunnen ons niet deren. Ze hebben ons nooit iets kunnen doen,’ zei Serafina.

Ze huiverde bij de gedachte aan wat er zou kunnen gebeuren als het mensenvolk ooit hun formules kon verbreken. Het meervolk zou bij dui-

zenden in ruwe netten uit de oceanen worden gesleurd. Ze zouden worden verhandeld. Gevangengezet in kleine bassins, als amusement voor de goggs. Ze zouden worden uitgeroeid zoals dat met de tonijnen en de kabeljauwen al bijna was gebeurd. Er bestonden geen schepselen die inhali-ger of verraderlijker waren dan de terragoggs. Zelfs de wrede Opafago namen slechts wat ze zelf konden eten. De goggs grepen alles.

‘Ik denk niet dat het de mensen zijn,’ zei Isabella. ‘Dat heb ik tegen je broer gezegd. Maar in de wateren dicht bij Acqua Bella is een grote trawler gesignaleerd en je broer is ervan overtuigd dat die erbij betrokken is. Je oom gelooft dat Ondalina achter de overvallen zit en dat ze van plan zijn Cerulea ook aan te vallen. Dus heeft hij de regimenten eropuit gestuurd om onze kracht aan de westelijke grens te tonen.’

Dit was ontvuchterend nieuws. Ondalina, het rijk van het arctische zeevolk, was een oude vijand. Het had bijna een eeuw geleden oorlog gevoerd tegen Miromara – en deze verloren – en had onder de vredesvoorwaarden een intense wrok ontwikkeld.

‘Zoals je weet hebben de Ondalinen drie maanden geleden de *permutavi* verbroken,’ zei Isabella. ‘Je oom denkt dat admiraal Kolfinn dit heeft gedaan om je verloving met de kroonprins van Matali te verstoren en dan zijn dochter Astrid aan de Matali’s aan te bieden. Een alliantie met Matali is voor hem even waardevol als voor ons.’

Serafina werd ongerust toen ze over de sluwe plannen van Ondalina hoorde en ze was verbaasd – en gevleid – dat haar moeder dit met haar besprak. ‘Misschien moeten we de Dokimi uitstellen,’ zei Serafina. ‘Je zou in plaats daarvan de Raad van de Zes Wateren bijeen kunnen roepen om Ondalina een duidelijke waarschuwing te geven. Keizer Bilaal is hier al. Je hoeft alleen maar de president van Atlantica, de leider van Qin en de koningin van de Binnenwateren te ontbieden.’

Isabella’s zorgelijke blik veranderde, en Serafina begreep dat ze iets verkeerd had gezegd. ‘De Dokimi kan niet worden uitgesteld. De stabiliteit van ons rijk hangt ervan af. De maan is vol en het is hoogwater. Alle voorbereidingen zijn getroffen. Een uitstel zou Kolfinn mooi in de kaart spelen,’ zei Isabella.

Serafina, die wanhopig haar best deed een goedkeurende blik in haar

moeders ogen op te roepen, probeerde het nog eens. ‘Stel dat we nog een regiment naar de westelijke grenzen sturen?’ vroeg ze. ‘Ik heb gisteravond naar deze schelp geluisterd...’ Ze zocht snel tussen de tritonshoorns op de vloer. ‘Hier heb ik hem – *Verhandelingen over Defensie: Strategieën van de Grote Bevelhebbers*. Hierin wordt gezegd dat machtsvertoon op zich voldoende kan zijn om een vijand af te schrikken en dat...’

Isabella onderbrak haar. ‘Door naar tritonshoorns te luisteren kun je niet leren hoe je een rijk moet regeren!’

‘Maar mam, machtsvertoon heeft wel bij de Opafago in de Vlakten gewerkt. Dat heb je vijf minuten geleden nog gezegd!’

‘Dat is waar, maar het was een volstrekt andere situatie. We liepen toen geen gevaar op overvallen, dus kon ik het me veroorloven wat extra *guer-riri* uit Cerulea naar de Vlakten te sturen. Zoals ik echt hoop dat je inmiddels weet, Sera, zijn er zes regimenten hier in de hoofdstad gelegerd. We hebben er al vier met Desiderio naar de westelijke grenzen gestuurd. Als we er nog een wegsturen, blijven we er met slechts één achter.’

‘Ja, maar...’

‘Stel dat de bendes die onze dorpen hebben aangevallen Cerulea gaan aanvallen en wij slechts één regiment *guer-riri* hebben om de Matali’s en onszelf te verdedigen?’

‘Maar we hebben toch ook onze eigen garde – de *janiçari*,’ zei Serafina, met een stem die, net als de hoop indruk te maken op haar moeder, steeds flauwer werd.

Isabella wapperde met haar hand. ‘Dat zijn hoogstens nog eens duizend soldaten. Niet genoeg voor een effectieve verdedigingsmacht. Alle-machtig, Serafina, gebruik je verstand! Regeren is als schaken. Het gevaar komt uit veel richtingen, zowel van een pion als van een koningin. Je moet op het hele bord spelen, niet met één stuk.’ Ze schudde zorgelijk haar hoofd. ‘Over een paar uur zul je tot erfgename van de troon van Miromara worden uitgeroepen. Je moet echt leren nadenken!’

‘Ik dénk ook na! Mam, waarom maak jij het me in vredesnaam altijd zo moeilijk?’ schreeuwde Serafina.

‘Omdat de vijanden het je nog duizend keer moeilijker zullen maken!’ schreeuwde Isabella terug.

Er volgde een pijnlijke stilte, die door koortsachtig geklop werd verbroken.

‘Binnen!’ blafte Isabella.

De deuren naar Serafina’s kamer zwaaiden open. Er zwom een page, een van Vallerio, naar binnen. Hij boog naar beide meerminnen en richtte zich toen tot Isabella. ‘Heer Vallerio heeft me gestuurd om u naar uw staatsievertrekken te vergezellen, hoogheid.’

‘Waarom?’

‘Er zijn berichten over een nieuwe aanval...’

Isabella verbleekte. Ze balde haar handen tot vuisten. ‘Zeg tegen je heer dat ik direct kom.’

De page boog en verliet de kamer.

Serafina bewoog zich naar haar moeder toe. ‘Ik ga met je mee, mam,’ zei ze.

Isabella schudde haar hoofd. ‘Maak je klaar voor vanavond,’ zei ze scherp. ‘Het moet goed gaan. We hebben deze alliantie met Matali hard nodig. Nu nog meer dan ooit.’

‘Mam, alsjeblieft...’

Maar het was te laat. Isabella was Serafina’s slaapkamer al uit gezwommen.

Ze was weg.